

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 1020-ҳадис

* مَا بَيْنَ النَّفْخَتَيْنِ أَرْبَعُونَ (ثُمَّ يَنْزِلُ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيَنْبُثُونَ كَمَا يَنْبُثُ الْبَقْلُ وَلَيْسَ مِنَ الْإِنْسَانِ شَيْءٌ إِلَّا يَبْلَى، إِلَّا عَظْمٌ وَاحِدٌ وَهُوَ عَجْبُ الذَّنْبِ، وَمِنْهُ يَكْبُ الْخَلْقُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.

(رواه الخطيب ومسلم عن أبي هريرة)

Икки сур чалинишининг ораси қирқ йилдир. Сўнгра Аллоҳ таоло осмондан сув тушириб, кўкатлар ўсгани каби (инсонларни) ўстириб чиқаради. Инсонда нима нарса бўлса, (ҳаммаси) чириб битади. Фақат битта суяги, яъни думғазаси бутун қолади. Қиёмат куни халойиқ ўша думғазасидан тўплаб олинади.

Абу Ҳурайра (розияллоҳу анҳу)дан. Хатиб ва Муслим ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI